

Jeden velký sen: Otakar Černý

ŠÉFREDAKTOR, MODERÁTOR, UČITEL

„Hlavu vzhůru, furt se jde.“

- Jan Masaryk

, , Každý chceme něčeho v životě dosáhnout, ať už to je vysněná práce, bohatství nebo láska. Dosáhnout něčeho takového nám může trvat celý život a cesta také nebude nejjednodušší. Musíme počítat, že budeme muset něco opětovat a také riskovat. Ale nakonec, až dosáhneme našeho cíle bude všechna ta námaha a úsilí stát za to. Právě příběh pana Černého je jako inspirace pro motto: „Jdi za svým snem“. ``

, , Když jsem byl dítě, myslel jsem si, že to je šťastné dětství. ``

Otakar Černý se narodil 10. září 1943 v Kladně. Pochází z rodiny, která nebyla příliš oblíbená v komunistickém režimu, protože jeho děda vlastnil truhlářskou firmu, maminka byla modistka a komunisti jim všechno vzali. Stali se tak přes noc docela chudou rodinou a posléze přišla měnová reforma, která vše dokonala.

Tatínek byl podle slov pana Černého „starej pražskej komunista“ a maminka byla kapitalistka. Ve škole to také nebylo jednoduché, právě kvůli jeho rodičům. Polovina školy ho nenáviděla kvůli komunistickému tatínkovi a polovina kvůli bohaté mamince.

, , Já si nevzpomenu, že bych měl na základní škole kamaráda. ``

Po vystudování základní školy, začal navštěvovat Střední průmyslovou školu hutnictví v Kladně, kde se jeho vztahy s lidmi o něco zlepšily. Pan Černý velice rád vzpomíná na střední školu.

Jako vysokou školu si zvolil Pedagogickou fakultu Univerzity Karlovy, kde studoval matematiku a fyziku. Na vysoké škole dával zkoušky z matiky za 3 (což je nejhorší známka, kterou můžete dostat), ale fyzika mu šla mnohem lépe.

,, ...ale protože jsem měl celoživotní sen stát se sportovním redaktorem... ``

Po vystudování vysoké školy šel učit na učiliště v Kladnu, kde také učil 20 let fyziku. Ale jeho životní sen bylo stát se sportovním redaktorem. Proto napsal dopis Karlu Vítězkovi (šéfredaktor hlavní redakce tělovýchovy a motorismu) a nabídl se, že by pracoval jako redaktor. On jeho nabídku přijal a začal pracovat jako externí redaktor. Práce mu šla od ruky, proto také začal brzy psát. To vše dělal průběžně s učitelstvím. O pár let později se přihlásil do konkurzu na interního redaktora, který nakonec vyhrál, ale nebyl přijat, protože odmítl vstoupit do KSČ, proto dále působil jak externí redaktor.

Když přišla revoluce, zariskoval a požádal Štěpána Škorpila (šéfredaktor), aby ho vzal jako interního redaktora. Škorpil mu to slíbil, ale slib nedodržel. Proto šel za tehdejším šéfem televizního zpravodajství, který ho přijal jako redaktora politického zpravodajství. Stal se šéfredaktorem domácího zpravodajství Československé televize a posléze i ČT.

Po odchodu generálního ředitele České televize Iva Mathého, vyhodili i pana Černého, který šel pracovat do novin. Práce v novinách ho nebavila, ale přišla mu nabídka, aby dělal mluvčího tehdejšímu ministru zdravotnictví Bohumilu Fišerovi. Po 2 letech pan ministr odešel a pan Černý s ním.

Zúčastnil se konkurzu na místo šéfredaktora redakce sportu v České televizi a také místo získal. Jako šéfredaktor působil až do jeho penze.

„...a tak jsem se stal... já nechci říkat slavným, já to slovo totiž nemám rád... známým...“

Stal se známou osobností díky politickým diskusním pořadům, jako je *Debata* a *Co týden dal*. Díky politickým pořadům se setkal se spoustou slavných osobností, jako byli prezidenti apod. Když působil jako šéfredaktor redakce sportu, vedl také sportovní pořad *Na slovíčko*. „...tehdy nás pozvali a říkali: kluci, v neděli v poledne třikrát odehrajeme a je pokoj, na to nikdo koukat nebude a my jsme to dělali 8 let.“

(Zdroj foto: http://www.tyden.cz/rubriky/sport/cerny-poplatky-musi-platit-kazdy-za-fotbal-nebo-balet_134854.html?showTab=diskutovane)

Vypracovali: Iva Hoang, Jiří Stojka a Jan Ruttner

FZŠ Tábořská, Praha 4

Děkujeme panu Černému za sdílení jeho životního příběhu.